

LAIVAS

No. 5. Metai XIII

Sausio-Jan. 28, 1933

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post of fice at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

“ L A I V A S ”

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

IV SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

E v a n g e l i j a .

MAT. 8, 23—27.

A NUO metu: Jėzus įžengė į laivelį, ir jo mokytiniai sekė jį. Bet štai, jūroje pakilo taip didelė audra, kad laivelis buvo bangų apipiltas: Jis gi miegojo. Jo mokytiniai priėjo prie jo ir pažadino jį sakydami: Viešpatie, gelbėk mus, žūname. Jėzus jiems tarė: Kodėl esate bailūs jūs, žmonės menko tikėjimo? Po to atsikėlęs jis davė paliepiamą vėjams ir jūrai, ir pasidarė didelė tylą. Žmonės gi stebėjosi ir sakė: Kas gi jįsai yra, kad vėjai ir jūra jo klauso?

L e k c i j a .

ROM. 13, 8—10.

B ROLIAI: Niekam nieko kita nebūkite skolingi, kaip tik kad kitą mylėtumėte; nes kas artimą myli, tas įvykino įstatymą. Nes įsakymai: Nesvetimoteriauk, neužmušk, nevok, nelindyk melagingai, negeisk ir kiekvienas kitas įstatymas yra apimamas šiuo pasakymu: Mylėk savo artimą kaip pats save. Meilė nedaro nieko pikta artimui. Taigi, įstatymo įvykinimas yra meilė.

Ruduo artistas be širdies
Išmargino girias.
Jo spalvos nuodų bei mirties
Ir puošia mirčiai jas.
Kur rausvu nutepė dažų,
Ar tēškė geltonai, —
Vos spėjai tart: O, kaip gražu!
Ir nieko nebatai.
Tik likęs lapas ant šakos,
Lyg be matušės vaik's,
Tau apie saulę pasakos
Raudodamas: “Lik sveik's”!
“Lik sveik's ir pilnas būk vilties,
“Gadynių lauk brangių!

“Nevisa nuveikta mirties, —
“Va želmenis rugių..!
“Te šaltis pyškina tvorą
“Visomis jėgomis, —
“Jie šilta patalą sau ras
“Po sniego duknomis.
“Ir pasilsėję lig įgrįs,
“Iš miego vėl atbus;
“Ir iš po duknų greit išlįs,
“Įgys naujus rūbus.
“Ir dangun varpomis žiūrės,
“Giedra ar apsiniauk',
“Ir tyliai ginčysis, šlamės:
“Aš augsiu! Tu neaugk!.. A. Jakštas

Maldos Apaštal. Bendroji Intencija

Vasario mėn., 1933 m.

PALAIMINTAS PEPINAS.

Šv. Tėvo Pijaus XI patvirtinta ir
palaiminta.

MALDOS UŽ TAUTŲ VALDOVUS

Praėjusio mėnesio intencija buvo melstis už Kristaus taiką Kristaus Karalystėj. Visi supranta kaip daug užlaikymas tos taikos priklauso nuo įvairių kraštų ir valstijų valdovų. Tad visai natūralu melstis šio vasario mėnesio intencija už valstybių valdovus.

Ką nesakytų, arba žmonės galvotų apie demokratiją bei minios teises: buvo žinoma, o dabartiniais laikais dar aiškiau pasirodė: kad taika, ir žmonių gerovė ne tiek rišasi su taip arba kitaip galvojančių žmonių skaičiumi, kiek su išmintimi tų, kurie žmonių minias valdo. Dėlto privalom melstis, kad Viešpats Dievas ypatingas malones išlietų ant tų, kurie su valdžia sykiu jau yra apturėję ir visą atsakomybę. Turim tad maldauti Dievą, kad Jis pats teiktusi vesti ir kreipti jų politiką, kad Jis pats sulaikytų juos nuo skriaudų ir klaidų darymo, kad duotų jiems įkvėpimą tą daryti, kas daugiausiai žmonijai naudos atneštų, kad padėtų jiems pavojus, ar tai iš vidujinių, ar išorinių žmonijos priešų grėsenčius pašalinti, ir jų valdomame krašte gerovę užlaikyti.

Kada meldžiamės už savo valdovus, tai tikrai sākant, meldžiamės už mus pačius, nes mūsų pačių gerovė priklauso nuo jų tinkamo pasielgimo. Pavieni mes nedaug ką galim pasaulyje padaryti nei dvasiniam, nei medžiaginiam tvarkos atitaisymui, bet mūsų bendros maldos gali išprašyti nuo Viešpaties Dievo daug išminties ir drąsos tiems, kurių rankose mūsų likimas randasi.

Pal. Pepin'as buvo kunigaikštis tautos Frankų, iš kurių ilgainiui kilė: Francūzai, Vokečiai, Belgai ir Švaicarai. Jis gyveno septintame amžiuje ir jo darbai Europos Vidurinių Amžių istorijon pateko. Kas tik nors šiek tiek yra su Viduramžių istorij sušipažinęs, tai apie Pepiną negali būti negirdėjęs, bet vis gi retai kas žino jo pasižymėjimą katalikų Bažnyčios gyvenime ir dar šventųjų tarpe, nors kol kas tik palaimintojo vardu. Pats būdamas kunigaikščiu, tarnavo karališkame Merovingų dvare karaliui Klotaiviui II ir jo dviem įpėdiniam. Buvo vyriausias iš karališkų tarnų, "Majordomus" titulą nešiojo, turėjo visų tautiečių pritarimą ir pagarbą ir buvo laikomas daug vertesnių karališko vainiko, negu tie, kuriems jisai tarnavo; jam lengva būtų buvę pačiam pasiskelbti karalium — vienok to nepadarė ir likosi ištikimas savo pareigoms, nes žmones ir tautas žudančiai puikybei nepasidavė, ir svajonių apie karališką vainiką neprisileido. Už tat Dievas jam atlygino: jo vardas pasiliko didelis istorijoj (kaip Lietuvos Vytauto) nors vardai tų, po kurių buvo valdžia, dingo užmiršime; jo gi ainiai tapo garsiais karaliais ir davė pradžią didelėms atskiroms valstybėms: Francijai, Vokietijai ir Italijai; už vis maloniausiai paminėt, kad jo moteris pasilikus našlė tapo vienuole, šv. Ita ir jo dvi dukterys šv. Begga ir šv. Gertruda, tai amžinai garbinga jo šeimos pažiba, ir kas svarbiausia — jis pats Palaimintas. Mirė 640 metais. Jo relikvijos randasi Francūzijoje, mieste Nivelles, vienuonyne, kuriame jo pati ir duktė šv. Gertruda užbaigė gyvenimo dienas, kur jų pačių relikvijos taip pat yra ten sudėtos.

ZODIS PROMOTORIAMS

Vasario mėn., 1933 m.

Brangūs Promotoriai:—

Visiems žinoma, kad šventoji Margarieta nuo Viešpaties Jėzaus apturėjo pasiuntinystę platinti pasaulyje pamaldumą prie Švenčiausios Jo Širdies.

Šventoji iš visos širdies ir troško šią pasiuntinystę vykdyti, bet tai, ką uždaryto vienuolyno sesutė galėtų padaryti savo asmeniškai įtakte į namiškius šventų mūrų gyventojus, ką net galėtų padaryti per savo maldas, aukodama už tuos, kuriuos galėjo sąmoningai apimti savo intencijomis — jokių būtų neatsakytų pilnai tam plačiausiam visą pasaulį apimančiam reikalui: Jėzaus Širdies garbinimui.

Delto ir Viešpats Jėzus, apsiरेikšdamas šv. Margarietai, jai ir tą pranešė, kad tikroju platintoju to pamaldumo bus ne ji pati, bet kas kitas, o pirmoj eilėj jos išpažinties klausytojas — dabar jau palaimintas, Kliudijus de la Colombiere, kurio paminėjimas kaip tik pripuola šiam mėnesyje 15 dieną.

Tad pavyzdį palaim. Kliudijaus turėtų pirmoj eilėj sekti Maldos Apaštalytės Promotoriai.

Pirmutinė promotorių pareiga yra išdalinimas kas mėnesį naujų Maldos Apaštalytės lapelių. Bet uolūs Jėzaus Širdies garbintojai nesitenkina tuo vienu darbeliu: jie stengiasi daugiau padaryti dėl platinimo to jų numylėto pamaldumo. Ką gi ištikrųjų promotoriai gali daugiau padaryti?

Pirm visko padidinti skaičių Maldos Apaštalytės narių. Priklausymas prie šios draugijos nėra sunkus. Kiekvienas katalikas galėtų prie jos pirmojo laipsnio priklausyti be atjautimo mažiausios atmainos savo ikišioliniuose reikaluose: vienintėlė nauja pareiga jam būtų tik sukalbėti kas rytą "Pasiaukojimo Jėzaus

Širdžiai" maldelės, kas teuzimtų tik keletą sekundų, o gal ir vieną minutėlę.

Antras promotoriaus rūpestis galėtų būti, tai paraginimas, kad Maldos Apaštalytės nariai persikeltų į aukštesnius laipsnius, iš pirmojo į antrąjį, iš antrojo į trečiąjį.

Kitigi, promotoriaus tinkami, geri darbai galėtų būti: platinimas religinės spaudos, raginimas prie nešiojimo Jėzaus Širdies medalikėlių, prie garbinimo Jos paveikslų, prie įvedimo namuose Intronicizacijos ir prieš atlikinėjimo šventos valandos; taipogi nešimas paguodos ir suraminimo tiems, kurie dėl susidariusių gyvenimo aplinkybių, ypatingai kentėtų arba jaustųsi nelaimingais — ir šiems panašus darbeliai, kurių atlikimas tikrai pradžiugintų Jėzaus Širdį.

Tegul Palaimintas Kliudijus padeda jums atlikti jų kuo daugiausiai.

Misių intencija: kad Bažnyčia išvengtų vidujinių pavojų.

AUKSO MINTYS.

Blogas palinkimas iš pradžių yra svety. Jeigu jam būsi palankus, neužilgo jisai pasidarys nepakenčiamas namų šeimininkas.

Meilė užmoka meile.

Nors keletą turi šventųjų savo užtarytojais, turėk ypatingai pamaldumą prie Švento Juozapo. Jis yra labai galingas pas Dievą. Rodos, kad Dievas nori, kad kiti šventieji mums pagelbėtų ypatingame reikale, bet iš prityrimo žinau, kad garbingas šventas Juozapas padeda visuose reikaluose.

Sv. Teresė.

Surinko — *Jonas Buja (B. K.).*

Šv. Sandaros Atsiminimas

Pagal kun. V. F. Kienbergerį

Parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis.

ŠVENTOJI VALANDA.

Brangus Dangaus Tėve, nuo nuvargintų pečių aš norėdamas sunkenybių našta numesti, prie Tavęs Gailestingumo Viešpatie, šaukiuosiu, prisimindamas maloningą pagalbą nelaimingiems pažadėtą, nes Tu "nežiūri asmens" (Luk. XX, 21) ir Tavo Apaštalas ramina mane žodžiais: "Aš dovanosiu jų kaltybes ir jau nebeatimsinsiu jų nuodėmių (Žyd. VIII, 12).

Meilingas Viešpatie Jėzau, "troškome išgirsti Dievo Žodį" (Apašt. Darb. XIII, 7). Tu prakalbėjai iš Betliejaus pr kartėlės-sakyklos. Tave pažino varguolių tyrosios piemenų širdys ir Tavo pamokslą išgarsino po visą pasaulį. Tu visus mokini švento neturto, iš Dangaus prakartėn atėjęs ir šaltoje kūtelėje būdamas: sustiprink dabar mus Komunijoje atlankydamas, tegul niekuomet neužmirštame Tavęs, Geriausias. Viešpatie Jėzau.

Šventoji Dvasia, Tu šv. krikšto dovanomis pašventi mus. Šiuose Naujuose Metuose išmokyk mus pažinti Tavo suteiktųjų malonių vertę. Suteik man tvirtybę, kad aš galėčiau eiti Tavo įsakymų keliu: "Neužmirškite gerą daryti" (Žyd. XIII, 16).

Mokytasis senovės Grekų valstybės vyras, Themistokles, vieną kartą sutiko žmogų, kurs norėjo jį mokinti atsiminimo meno. Mokytasis atvirai klausėsi, iki smalsuolių būrys juos apspito. Jam kalbant, klausytojai tapo sužavėti jo išmintimi, bet Themistokles atsakė: "Jei išmokintumei mane užsimiršimo meno, tai aš tau gausiai mokėčiau." Rodos, mums ką nors užmiršti yra lengviausia, bet ištikrųjų, nevisuomet! Kaip būtų gera, kad

užsimiršimu būtų pašalinti įsižeidimai ir vienas kito neapkentimas! Tikrai sunku yra užmiršti patirti nedėkingumai arba mums padarytoji žala. Visagalys gi Dievas nuo seniausiųjų amžių nedėkingai žmonijai rodo kilnųjį užsimiršimo pavyzdį, kalbėdamas Ezekijo pranašo lūpomis: "Ant tavęs aš pilsiu vandens, ir tu būsi aptyrintas nuo visų tavo juodumų" (Ezech. XXXVI, 25). Ir nekartą Izraėliaus rūstinamas Dievas vis da žadėdavo nebausti, jei tik Izraėlis darys metavonę. Ir nežiūrint, kaip labai būdavo užkietėję nusidėjėliai, dar vis jiems paliekama buvo išeitis. Išganytojas gi atėjęs visų pasigailėjo ir visiems nuodėmių atleidimo priemonės paliko, taip, kad Jo pranašo žodžiai pilnai įvyksta: "Kaip toli yra rytai nuo vakarų, taip toli nuo mūsų Jis pašalina nusižengimus" (Ps. CII, 12).

Jo Paties sutikimas priimti tokią karčią-kančią, ir tokią žiaurią mirtį, yra tikrasis įrodymas, kad kentėti ir mirti, atleisti ir užmiršti — yra galima. "Jis Pats Savo kūne nešė mūsų nuodėmes į medį, kad mes, numirę nuodėmėms, būtumėm gyvi teisybei; Jo randais jūs esate pagydyti" (I Petr. II, 24). Kad mums parodyti savo gailestingumą, Jis siuntė Šventąją Dvasią, kad Ji mus ir nuodėmėn atkritusius gaivintų! Kokį gražų vilties palikimą davė Dievas, užmiršdamas mūsų neištikimybę, nedėkingumą ir veidmainingumą. Nėra kilnesnio suraminimo, kaip šie pranašo žodžiai: "Visas mūsų nuodėmes Jis numes į marių gilumas" (Mich. VII, 19).

Nė iš Dievo dovanų trūkumo mūsų širdys atsitraukia nuo Viešpaties kelių, bet iš mūsų pačių užsispyrimo nebeten-

kame Dievo meilės. Ne valdomi mūsų jausmai nukreipia nuo Eucharistijos, kuri mums padėtų susivaldyti ir persigalėti. Mūsų sielos dažnai užsidaro Šventosios Dvasios įkvėpimams ir nebeklauso savo Išganytojo balso, kad jos taptų nuplautos ir tyros! Tad reikia, nuodėmių atleidimo gavus, blogus savo pajunkimus pamiršti, kad mūsų dienos būtų papildytos amžinos šviesos laime. Kiek švento užsimiršimo meno išmokime ir mūsų akys nesikankys tuštybėmis, mūsų rūpesčiai mažės ir mūsų veiduose ir nuliūdimo antakiuose raukšlės pranyks. Tad nenuostabu, kad mūsų mylimųjų malonūs veidai, kurie meilingai sensta, ir su ramybe žvelgia į Palaimintąjį Regėjamą, Amžinąją Laimę, nes jie išmoko užsimiršimo meno. Nes jie *“atsimena Šventąją Jo Sandorą”* (Luk. I, 72).

Daugelis nepakenčia savęs dėl to, kad nepamiršta prikišimų bei apkaltinimų savo kėblių gyvenimo apystovių ir vargų. Ir per tai retai kada atsispiria pagundai, kuomet gi reiktų bijotis vien tik nelemtosios nuodėmės. O dabar — prailgsta mums naktys, užėina juodos valandos, nes mes kankinamės dėl menko nepasisekimo, ar mums padaryto įžeidimo arba tarto ar girdėto nemalonaus žodžio. Ir per tai mūsų veiduose tas nuolatinis nepasisekimų bei įžeidimų prisiminimas gilius išrėžia rūpesčių ruožus.

Malonu ir naudinga užmiršti nepasisekimus ir atminti laimėjimus, užmiršti nedoruosius, ir atminti, ką jie gero padarė, o jei nieko gero neatrandi, tai vėčiau jų vietoje, susipažink su kflniais vyrais, kurie darbavosi bei dabar čarbuojasi, kad pasaulis būtų geresnis ir jie patys rodytų gražų pavyzdį, kad šis pasaulis būtų patvarkytas Amžinąja Dievo Pylim.

Šisai užsimiršimo menas mums padės Dievui dėkoti už kiekvieną Jo dovaną, net už ligos dieną, mus artinančią prie Šven-

čiausios Jo Širdies, ir už sveikatos dienas, kuriose patys lankydami ligonius, vaikščiosime Gerojo Samariečio pėdomis ir, savo priešą susitikę, ramiai galėsime jam tarti šiuos malonius žodžius:

“Jei Jėzus Kristus tau atleido ir užmiršo tavo nusizengimus, taip pat ir aš nebeatsiminsiu tavo prasikaltimų.”

Užmiršti ir neatminti nemalonių reiškinų, nevertų apšnekėjimų, gyvenimo skausmų ir smūgių — bus tai tikrasis menas! Nes Dievas taip nori. Gali net pasakyti, kad toksai užmiršimas yra Dieviškasis menas, nes Viešpats Dievas, pirmutinis užmiršo mūsų nuodėmes. Kaipgi mes galėtume tinkamai Jį garbinti, patys nesipratindami Jo užmiršimo mums parodinto meno. “Kurs yra Dievas, lygus Tau, Kurs naikina nusikaltimus, ir jų nebeatsimena? Jis daugiau neberodys Savo rūstybės, nes Jis džiaugiasi gailestingume” (Mich. VII, 18).

LONDONAS. — Jo Eminencija Kardinolui Bourne, Westminsterio arkivyskupui paskelbus didžiai reikšmingą pareiškimą apie bedieviškojo švietimo pavojų Anglijoje, Canterbury anglikonų arkivyskupas ir kiti įžymieji anglikonų dvasininkai tuo pačiu reikalu bendrąjį laišką laikraščiui “Times” pasiuntė.

Kardinolas Bourne tarp kitko buvo pareiškęs, kad prieškomunistiško judėjimo atstovas sakė, kad jei vaikai nebus stropiai mokinami krikščioniškųjų teisių, tad kova prieš komunistus bus pralaimėta.

Kardinolas dar pareiškė, kad Anglijos milijonai vaikų šiandien auklėjami be supažindinimo jų su Jėzumi Kristumi, tikruoju Dievu.

Jo Eminencijos minėtas pareiškimas, kaip matome, davė teigiamų sėkmių. Tuo būdu išjudinti anglikonai, kurie patys vieni nenumato jokio krikščionybės pavojaus.

Švč. Marija Priebėga Nusidėjėliams

Geros valios žmonės ieško priemonių žmonijos vargams, jei ne visai pašalinti, tai bent žymiai sumažinti. Jų tarpe tačiau galima rasti labai maža tokių, kurie vargstančiųjų ir besirūpinančiųjų jais akis atkreiptų į tikrąją šių vargų priežastį ir stengtųsi visų pirma ją pašalinti. Nė vienas jų gydytojas negali pagydyti ligonio, nepašalinęs ligos šaltinio.

Kame gi glūdi vargų ir nelaimių priežastis? Į šitą klausimą labai aiškiai atsako Izaijas pranašas (VIII. 20—22): *„Jei jie nesilaiko šito žodžio,“* t. y. Viešpaties įsakymų, *jiems nešvies rytmečio šviesa. Jie klaidžios šalyse, sukniubs ir alkis; išalkę jie pyks ir keiks savo karalių ir savo DIEVĄ. Jie pažvelgs aukštyn ir pasižiūrės į žemę, bet štai sielvartas ir ir tamsybė, sunaikinimas ir suspaučimas ir besivejās debesys, ir jie negalės išskristi iš savo suspaudimo.“*

Taiposgi viso pikta šaltinis yra ne kaž kita, kaip tik nuodėmė! Ji subiaurina mus Dievo akyse taip, kad Jis būdamas pati šviesybė, teisybė ir tobulybė, negali mumis nesibiaurėti! Ji tai apiplėšia mūsų sielą taip, kad mes nustojame galios dalyvauti DIEVO suteiktose malonėse ir padaro mus piktosios dvasios vergais.

Adomas, nusidėdamas DIEVUI, kaip ir skiepyte įskiepijo žmonijai nuodėmę! Gimtosios nuodėmės dėlei mes gimstame rūstybės vaikais! Tiesa, mes atgimstame per šventąjį Krikštą, tačiau, deja! jos pėdsakai — silpnybė pasilieka mumyse ir mes labai lengvai apleidžiamie tiesos kelią ir pasiduodame nuodėmei.

DIEVAS, būdamas teisingas, negali mūsų nebausti; taigi ir baudžia: Adomą išvaro iš rojaus; užleidžia visuotinį tvaną; Sodomą ir Gomorą sudegina; Aigypoto faraoną plaka dešimtimis bausmių; keliaujančius Žadėton Žemėn žydas taip

pat sunkiai baudžia; Asirijos vado Senacheribo kariuomenę išžudo! Šitokių aiškių bausmės pavyzdžių mes randame Senajame Įstatyme daugybę. Istorija panašių DIEVO bausmių nemažai irgi pažymi. DIEVO bausmę už mūsų nuodėmes kuo aiškiausiai rodo ligonių ir kalėjų mū užrašai!

Prisimenant šitas bausmes, mums krinta akin vienas dalykas, būtent: mes pastebime, kad prieš KRISTAUS atejimą DIEVO bausta smarkiai ir su mažesniu pasielgimu! Kyla tad klausimas: kodėl DIEVAS dabar išrodo daug gailėstingėsnis, duodamas žmogui laiko pasitaisyti?!

Paaikškinimą randame Izaijo Knygoje (LXIV. 7): *„Nėra, kas šauktųsi į tavo vardą, kas atsikeltų ir laikytųsi tavęs. Tu paslėpei nuo mūsų savo veidą ir sutrynei mus mūsų neteisybės sunkumu!“* Mat, nebuvo kas užtaria! Dabar, švenčiausiajai Marijai apsigyvenus danguje, atsiranda kaip tik geriausia užtartytoja, kuri sulaiiko DIEVO rūstybės plakančiąją ramą! Dėl to ir šv. Bernardas sako, kad prieš Mariją nebuvo nė vieno, kursai išdrįstų sulaikyti Viešpaties rūstybę!

Senajame Įstatyme mes skaitome apie priebėgos vietas, paskirtas tam tikslui, kad nusikaltėliai galėtų jose pasislėpti ir išvengti mirties bausmės. Šitakią priebėgos vietą dabar mums atstoja gailėstingiausioji mūsų dangiškoji Motina!

Šv. Gertrūda vieną kartą buvo mačiusi šitoki regėjimą: DIEVO Motina kuo plačiausiai ištiesusi savo apsiaustą, po kuriuo susiglaudę daugybė įvairių bauriausių žvėrų, į kuriuos Ji meiliai žiūrėjusi! Keistas reginys! Kas per vieni šitie žvėrys? Gi nusidėjėliai, apie kuriuos Dovidas savo psalmėse (XLVIII. 13) sako: *„Jie prilygsta proto neturintiems*

galvijams ir darosi į juos panašūs." Gi Boethius sako, kad puikuoliai elgiąsi lyg povai; gobšai esą panašūs į besočius vilkus; pavyduoliai lygūs šunims; mėgstantieji puotas imą krokodiliaus prigimtį; pikėiurnos atvaizduoją tigerius; tinginiai tai esą asilai; klastininkai tai lapės ir, pagaliau, paleistuviai prilįgsta kiaulėms!

Štai šitokius žvėris-nusidėjėlius ima savo globon Švenčiausioji Marija! Apšiaučia savo užtarymu! Kaipgi tad DIEVO rūstybė galėtų pliekti mus nusidėjėlius, jei savo apsiaustu apgaubus mus laiko Nekalčiausioji Jo išrinktoji Panelė ir DIEVO Motina?

Tai gi, Ji yra mūsų geriausiaja ir tikriausia apsaugos priebėga! Ji ne vien tik savo karštais maldavimais numalšina teisingą DIEVO rūstybės bausmę, bet dar išmeldžia ieškantiems Joje pagelbos nusidėjėliams malonių sugrįžti į išganymo kelią!

Kurigi motina neužtaria savo, kad ir lalčiausiai nusidėjusiojo, vaiko?! Gi Marija tai mūsų geriausioji Motinė, kuri prisidėjo prie mūsų išganymo ir kuri rūpinasi mumis ir kas akimirksnis yra pasiruošusi išklaudyti mūsų maldavimų! Pakanka mums nusidėjėliams norintiems įsigyti DIEVO malonių su tikru pasitikėjimu kreiptis į Ją, o Ji tučiuojau ima savo globon!

Ji nevien meldžiasi už tuos nusidėjėlius, kurie šaukiasi Jos pagelbos, bet ir neieškančius Jos pagelbos Ji stengiasi atversti prie DIEVO, kaip tai matome ją pasielgiant su šv. Marija Aigyptiete. Ši būdama didžiausia paleistuvė, eidama pro šalį bažnyčios, kur buvo iškilmingos maldos, norėjo iš smalsumo įeiti jų pažiūrėti. Tačiau, lyg kokios nematomos jėgos, ji buvo atmesta nuo durų. Ir tik tuomet, kai ji, supratusi DIEVO rūstybę, puolė klupomis prie Švenčiausios Marijos paveikslo, meldama pagelbos, ji įėjo į bažnyčią. Čia ji apsiplė atgailos aša-

romis, kurios plūdo Aigypso dykumose per kelias dešimtis metų!

Labai didelė malonė yra susitaikyti su DIEVU, apšivalyti nuo nuodėmių. Dar svarbesnis tačiau, dalykas yra išverti gerame iki galo. Štai "Nusidėjėlių Priebėga" gauna iš Viešpaties mums ne tik tai nuodėmių atleidimą, bet ir malonių jų išsisaugoti.

Savo pavyzdžiu Ji mokina mus tikro tikėjimo, vilties ir meilės ir kitų dorybių, kuriomis Ji spindėjo per visą savo žemiškąjį gyvenimą.

Kaip geriausioji, meiliausioji ir rūpestingiausioji Motina Ji mus visus stengiasi apsaugoti nuo grėšiančių pavojų, gina neprieteliams užpuolus, palaiko ir veda per pilną erškėčių gyvenimo kelią, sustiprina mus silpnybėje.

Ypač mirties valandoje Ji skubinasi į pagelbą, kad sėkmingai, padėtų mums kovoti su piktųjų dvasių galybėmis!

Niekam tačiau nedaro prievartos. Ji nori, kad ir mes iš savo pusės prisidėtume maldomis prie savo išganymo.

Laimingas žmogus, kuris bėga prie Marijos su tikru tikėjimu ir pamaldumu! Neatsižvelgiant silpnybių, savo nuopuolių, jis gali būti tikras išganymo, kadangi Marija "yra gyvybės medis tiems, kurie ją randa, ir palaimintas, kas jos laikosi!" (Patar. III. 18) Užtatai ir Bažnyčia liepia mums melstis: "*Šventoji Marija, DIEVO Motina, melskis už mus nusidėjėlius dabar ir mūsų mirties valandoje!*"

PRAŠO PASIMELSTI

— Chicago, Ill. Prie Jėzaus Kūdikielio atminkite mane ligos prispaustą ir priimkite Bernaičių Kolegijai Kalėdų dovanėlės vieną dolerį.

— Iš tos pat vietos antroji Kolegijos Rėmėja prie Jėzaus Kūdikielio prašo prisiminti visą jos šeimynėlę, o ypač nedirbančius: sūnų ir dukterį ir Kolegijai siunčia Kalėdų dovanėlės kuponais tris dolerius.

Idomus Bendrakeleivis

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

Mano naujas pažįstamasis su savo juodas, tai raudonas darosi, taip juodu draugu jau nėjo atgal į kaimą, kuriame buvo kurį laiką apsigyvenę, bet pasileido stačiai per laukus ant miško. O miškas visų pabėgelių ir persekiojamų geriausias prietelius. O dar toki miškai, kaip Sibyre, kur nė uodas nosies, kaip sako, nepajėgtų įkišti — toki tankūs ir nepereinami! Čia įėjęs, kaip į vandenį įkritęs. Niekas nesuras!

Dasigavę į mišką, dabar juodu vėl pagal saulę nusistato sau linkmę į gelžkelį ir, užsimiršę visokį nuovargį, kad drožia, tai drožia. Kad tik pasprukt Kolčakininkams ar "bolševikams" iš nagų

Bet ne taip greit žmogus į vandenį įkritęs iš jo išplauksi, o dar ilgiau suruksi, kol sušlapintus drabužius išdžiovinsi! Taip ir čia. Juodu rodės kolčakininkams iš nagų paspruko, tai kur buvę, kur nebuvę, tarsi grybai po lietaus, pakylėt lenkų legijonai! Šie vėl kur nutverdami, graibsto vyrus į savo legijonus. Ar nesučius ir mūs pabėgelių? Juodu bando dar teisintis, nesą lenkai, bet lietuviai. Mat, kai bėda prispyrė, tai atsiminė savo gimtąją dieną, kaip žmonės šneka. Atsiminė, jog lietuviai esą. Nieko tačiau tasai jų prisipažinimas negelbėjo. Lenkams reikalingi kareiviai, tai ar šiaip teisinsies, ar kitaip — vis būsi kaltas ir tiek. Jokių, girdi, lietuvių nėra; esame mes lenkai ir ir visi išvien turime kariauti prieš bendrą priešą! — Ir varu abu pabėgėlius įtraukė į savo eiles.

Neką darysi — varo, reikia eiti. Bėgsi — nušaus, kaip šunelį, ir tiek. Be ne kas apgins, ar teisybės žiūrės?

Taigi juodu vargšai ir vėl gauna mainyti savo kailį, kaip tas žvėrelis, chameleonu vadinamas: pagal vietą, pagal orą, pagal reikalą tai mėlynas, tai pilkas, tai

juodas, tai raudonas darosi, taip juodu vargšai. Iš lietuvių virto "bolševikais," iš "bolševikų" kolčakininkais, lenkų legijonieriais. Iš viso legijonierių jau buvę apie 800. Susodina juos visus į traukinį ir gabena į Nikolajevską. Atvykus į šį miestą, kažkaip jiedviem pasiseka pasprukti lenkams iš nagų. Kokiū būdu juodu paspruko, mano bendrakeleivis man atpasakojo smulkmeniškai, bet aš dabar jau nebeatmenu ir negaliu skaitytojams kaip reikiant atpasakoti.

Pasprukti paspruko, bet kur dabar dėtis? ką toliau pradėti? Kur eisi — visur priešai. Dievo Apvaizda tačiau ateina žmogui į pagalbą ten, kur žmogus išeitęs pats nebesuranda. Viename lenkų būryje juodu susiranda lietuvių karininką (oficerį), kurio vardo taip pat aš jau nebeatmenu. Šis kalbina juodu stoti į jo formuojamą lietuvių būrį. Dabar jie pajunta savyje daugiau patrijotiškos dvasios ir mielai sutinka stoti į lietuvių kariuomenę.

Atsiranda panašių daugiau. Sudaro jie visą ešaloną lietuvių ir nutaria vykti stačiai į Lietuvą ginti ją nuo lenkų, nes juos jau buvo pasiekę gandai, kad lenkai nori ją užgrobti.

"Ginti Lietuvos!"... — "Ginti Lietuvos!"... nuolatos skambėjo jiems ausyse šito, lig šiol dar nepriprasto lietuviu ausiai, šūkio garsai kažkaip maloniai ir žadinančiai. Tais garsais sužavėti užsimiršo juodu viską, ką buvo iškentėję ir išvarę. Dabar jiems Lietuva ir dieną ir naktį vaidenosi. Vienų vienas kuteno jų krūtinę troškimas — kuo greičiau į Lietuvą, kuo greičiau išvysti ją laisvą, nepriklausomą!...

Lietuvos belaukiant.

Bet ir dabar ne be trukdymų. Sėdi jie visi susėdę vagonuose ir laukia, kada

traukinys pasijudins — nesulaukia. Taip laukia vieną dieną, antrą, o traukinys iš vietos nė krust... Kokis čia paibelis darosi?! Ar užkerėjo kas ar kokis galas? — Pasirodo, kad vagonų stotyje yra pakankamai, o garvežio nė vieno. Be garvežio juk nevažiuosi! Kurie galingesni, jėga užgrobia garvežius ir tie sau išvažiuoja, o kiti ištisas savaites laukia ir nesulaukia.

Matydami pagalias, kad gražumu nieko gero nesulauks, nutarė ir lietuviai pasinaudoti jėga varu pasiimti reikalingą sau garvežį. Tų drąsulių tarpe buvęs ir mano bendrakeleivis. Nuėję keliese jie drąsiai pareikalavę, kad kuo greičiau būtų garvežis. Geležinkelio tarnautojai pabūgę ir ilgai nesipriešindami jiems davę garvežį. Mašinistas, prijungęs garvežį prie ilgos virtinės vagonų, pabandė važiuoti. Bet ne taip greit! Pasirodo, jog vienas garvežis nepajėgia tiekos vagonų patraukti.

Reikia arba nukabinti vagonų dalį ar duoti pagelbon antrą garvežį. Išreikalauta antras garvežis. Gavus du garvežius ir pajutus, kad traukinys sujudo, keleiviuose sukilo neapsakomas džiaugsmas.— Valio Lietuva! Neužilgo išvysime savo žemę!... Visi linksmučiai važiuojame.

Po valandos tačiau mūsų linksmybės kai kurie ima vėl drumsti: Girdi, ne ton pusėn, kur Lietuva, mes važiuojame! Vienas iš tų, kurie tas pastabas darė, buvęs ir manasai pažįstamas, Jis nuo mažų dienų su geležinkeliais buvo apsipratęs ir bematnt pastebėjo klaidą. Ėmė visi protestuoti ir reikalauti, kad stabdytų traukinį ir pakreiptų jį į Lietuvos pusę.

Mat, jiems norėta iškirsti šposas. Žadėjo vežti į Lietuvą, o mašinistas, žinoma, susitaręs su baltgvardiečiais, pasuko į tą pusę, kur buvo baltgvardiečių stovykla, kad visus jiems į rankas pristatytų. Joki tačiau protestai negelbėjo. Traukinys lėkė stačiai į baltgvardiečių stovyklą.

Ir vėl nauja bėda. Nauji vargai, nau-

ji pavojai. Kai kurie rusų generolai turėję tokias įgudusias akis, kad iš karto pažinę juos "bolševikų" armijos kareivius esant. Reikėję atsėdėti kalėjime ir pereiti visa eilė aštriausių tyrinėjimų. Ne kartą reikėję būti pasirengusiems prie mirties. Aną antrąjį lietuvių tokia nelaimė ir ištikusi. Baltgvardiečiai susekė jį "bolševikų" armijoje tarnavus, be didelių ceremonijų kardu pervėrė, ir tiek. Tai tau ir vaduok Lietuvą!

Pagalios sugrįžo...

Mano bendrakeleiviui Viešpaties Apaizda daug palankesnė buvusi. Jis perėjęs dar daugybę įvairių įvairiausių prietikių ir pavojų, pagalios galais negalais parvyko į Lietuvą. Čionai rado iš Anglijos sugrįžusią žmonelę su vaikučiais. Didelio vargo Anglijoje jai nereikėję vargti. Jis vykdamas į Rusiją jai palikęs diktokai pinigų. Visų ji net nepajėgusi suvartoti. Grįždama į Lietuvą, ji dar dalį tų pinigų parsivežusi ir čionai iš jų gyvensi taip pat visai patogiai.

Dabar turįs gana gerą vietą prie gelžkelio Š-kų stotyje. Nors sveikata jo bėsanti labai sunaikinta, bet kadangi darbas nesąs perdaug sunkus, tai pajėgiąs jį atlikti ir turįs gana gerą pragyvenimą. Stengiąs kiek galėdamas savo vaikučius pramokinti, o ypač suteikti jiems katalikišką išauklėjimą. Tiek vargo iškentėjęs, matęs nebetekusių tikėjimo žmonių pasielgimus, gyvenęs ir tarnavęs "bolševikams," jis dabar už jokus pinigus nenorėtų, kad jo vaikučiai liktų bedieviais, ar "bolševikais." Jis visiškai supranta katalikiškų mokyklų vertę. Jis matė savomis akimis Anglijoje katalikiškose Sėsėrų vedamose mokyklose vaikučius auklėjamus ir girdėjo tėvus besidžiaugiančius savo gerais vaikeliais. Matė jis ir "bolševikų" vaikus ir jų pasielgimus. Girdėjo tėvų nusiskundimus savo ištvirkintais vaikais. Savo sūnelį jis todėl būtinai norėtų atiduoti ar į Tėvų Marijonų gimna-

ziją Marijamjolėje, ar į praloto Januševičiaus amatų mokyklą Kaune. Kur kitur jis nenorįs atiduoti savo vaikų. Jis norėtų, kad jo vaikai būtų geroje priežiūroje ir kad iš jų išeitų geri amatininkai ir geri žmonės!

Tai tiek aš sužinojau iš savo bendrakeleivio.

KANKINIŲ KAPAI

Žvilgsnis į katakombų istoriją

Prieš porą metų Popiežius Pijus XI pavedė saleziečių priežiūrai didžiausias ir seniausias katakombas — pirmųjų krikščionybės kankinių kapus ir Romos krikščionių maldos vietą persekiojimų metu. Čia dedame ilgesnį straipsnelį apie katakombų istoriją, pažymėdami, kad jį parašė šalia to krikščionybės lopšio gyvenę saleziečiai lietuviai.

Vienas iš svarbiausiųjų krikščioniškosios archeologijos turtų yra katakombos, su kuriomis norime trumpai ir, kiek galima, aiškiau supažindinti.

Pirmieji krikščionys Romoj

Manoma, kad Kristaus tikėjimas pasiekė Romą tarpininkaujant romėnų kareiviams, kurie Išganytojo laikais arba tuojau po jo mirties atlikdavo Palestinoj karinę tarnybą. Nauj. Testamente galima dažnai rasti kalbant apie tuos kareivius. Kuomet šv. Petras ir Paulius atvyko Romon, jau rado didoką krikščionių šeimynėlę. Pradžioj buvo sumišę su žydais, kuriems buvo leista išpažinti savo tikėjimas. Todėl krikščionys, kaip sako Tertulijonas, *quasi sub umbraculo insignissimae religionis certe licitae*, pasinaudojo ta proga naujojo tikėjimo naudai.

Kodėl požeminiai rūšiai ir katakombų vardas

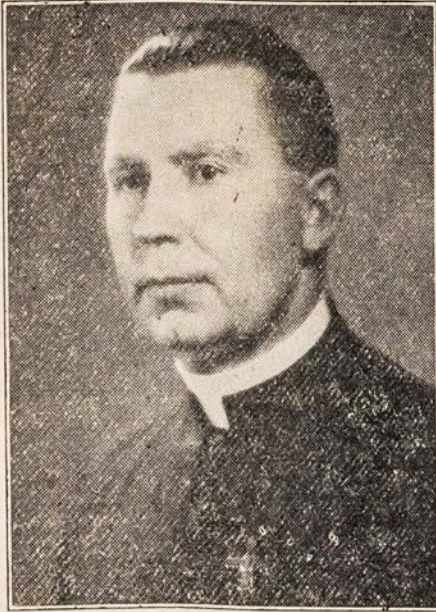
Žydai turėjo Romos apylinkėse atskiras kapines su požemiuose rytiečių papročiu iškastais kapais. Krikščionys irgi ėmė sau taisyti panašias kapines. Pagonys degindavo mirusiųjų lavonus ir jų pelenus supildavo induosna, kuriuos vadino *monumentum*, *mausoleum* ir t.t. Krikščionys, sekdami Išganytojo palaidojimo pavyzdžiu ir tikėdami į prisikėlimą, gerbė kūnus ir tinkamai juos laidojo.

Katakombų vardas kilo daug vėliau. Jis paimtas iš graikų kalbos (katakumbas) = žemai. Ir kad imperatorius Maksencijus *'fecit et circulum in catacumbas'* t. y. pagal pylimą, kuris perskiria *Via Appia* kelią pas šv. Sebastijono baziliką, todėl yra manoma, kad šv. Sebastijono kapinės buvo pavadintos *ad catacumbas*. O kad tos kapinės, dėl šv. Petro ir Pauliaus relikvijų, buvo labiausiai lankomos, tas vardas pradėjo būti vartojamas visoms kapinėms pažymėti.

Sakoma, kad katakombos buvusios pirmųjų krikščionių persekiojimo laikais pasislėpimo urvai. Tame yra šiek tiek tiesos, bet ne visa, nes katakombų prigimtis ir tikslas buvo visai kitas. Nėra teisinga nė nuomonė, kad krikščionys jose susirinkdavo apeigas atlikti. Persekiojimo laiku — taip, bet paprastai susirinkdavo privačiuose miesto namuose. Katakombos buvo pirmųjų krikščionių laikų kapinės ir nebuvo, kaip kai kas mano, bendros pagonių ir krikščionių kapinės, bet vien tik krikščionių, vieno idealo sujungtų, turtingų ir vargšų.

(Bus daugiau).

Amerikos Letuvių Žinios

KUN. PIJUS JURAITIS.

Dabartinis Atholio klebonas kun. Pijus Juraitis minėjo 25 metų kunigystės jubiliejų sausio 8 d.

Jis čionai Amerikon ne seniausiai atvyko ir per tai mažai žinomas platesnei visuomenei, bet kai atskleidi jo gyvenimo istorijos lapus, tai negali atsistebėti, kaip daug jis yra nukentėjęs dėl tikėjimo, nuo bolševikų bebūdamas Rusijoje.

Kun. Pijus Juraitis gimė gruodžio 2 d., 1884 m. Oškabalių kaime, Vilkaviškio parapijoje. Ėjęs gimnaziją Marjampolėje, baigęs semenariją Petrąpilyje, kunigu įšvestas gruodžio 8 d. 1907m. Tuo būdu jis priėjusė prie Molūlevo diecezijos, kuri apima Rusiją ir Sibyrą. Pirmą jo kunigavimo vieta buvo Naugarduke, ten, kur karalius Mindaugas buvo krikšty-

tas ir vainikuotas. Paskui buvo perkeltas į Petrąpilį prie Šv. Katrinos bažnyčios, ėjo progimnazijos kapeliono pareigas. Toliau yra buvęs Ufos klebonu, kariuomenės kapelionu Maskvoj ir pagaliau Pskovo klebonu, kur jis pakliuvo į bolševikų rankas. Pusę metų kun. Juraitis buvo tardomas bolševikų "ėrezvičaikos" (slaptos policijos), kuri buvo pasiryžusi pasmerkti jį mirtin, bet, nerasdama ganėtinų apkaltinimų, išsiuntė į Šiaurės sunkių darbų stovyklą girių kirsti. Lietuvos pasiuntinybės rūpesčiais galų gale buvo pargabentas į Maskvą ir iš ten su tremtinių ešelonu sugrįžo Lietuvon.

Galima sau įsivaizduoti, kaip kunigas tremtinys tuomet jautėsi. Per pusę metų pas bolševikus kabojo tarp gyvybės ir mirties, nežinodamas nė dienos nė valandos, kada komisaras paleis jam kulką į pakaušį. Sunkiųjų darbų stovykloje teko jam matyti vargo, šalčio, bado ir žiaurais bolševikų elgėsiu. Taigi grįžo į Lietuvą pavargęs, išbadėjęs, be jokio skatiko. Bet vis dėlto nenusiminė ir toliau varė savo garbingą darbuotę. Trokšdamas išėiti aukštesnius mokslus, stojo Kauno universitetan, kuriame išbuvęs tris metus, dar toliau mokėsi Katalikų Institute Paryžiuje. Paskui buvo Škotijoje, kur redagavo "Išėivių Draugą." Galūtinai dėstė tikėjimą Rygiškių Jono gimnazijoje Marjampolėj.

Atvykęs Amerikon, gerb. Jubilias vikaravo Elizabete, N. J. ir Mahanoy City, Pa. Dabar garbingai klebonauja Athol.

Linkime jam ilgiausių metų ir įkvėpimo papuošti mūsų istorinę literatūrą savo gyvenimo nuotykių aprašymu.

+ Panevėžyje mėnesiniai pavasarininkų vadams kursai gerai pavyko, juose lankėsi 50 asmenų, 16 mergaičių ir 34 vyrai.

Mūsų Darbai

VYSKUPO BŪČIO PRIEMIMAS.

Sausio 12 dieną, Svč. Marijos Kolegijoje įvyko Jo Ekscelencijos Vyskupo P. Būčio priėmimo iškilmės. Jo garbei buvo paruoštas labai gražus programos, studentų išpildytas. Programos buvo įvairūs ir tuo be galo įdomūs ir malonus. Programo eiga buvo šitokia:

1. MėnesienaKoleg. orkestras.
2. PasveikinimasPetras Balinskas.
3. Dangaus ir Pasaulio Kūrėjau, Kilk, o Dieve! Žilevičiaus— Kolegijos choras.
4. Vakarinė Žvaigždė, Wagner, solo—Voveris.
5. Vilniaus Medis, Bartulio —duetas—Ivanauskas ir Voveris.
6. Anksti rytą kėliau, Pocius ir I Tėvyne grįžt norėčiau, Cromer — Kol. choras.
7. Bažnytkaimio Šventoriuje, Woods ir Venecijos Gondolieriai, Weirick, — Kolegijos orkestras.
8. Ave Maria! Gounod — Smuikų duetas — J. Aukštakalnis ir Vilkišius.
9. Aukštas Krantas, Navickas —solo —Ivanauskas.
10. Selekcijos iš operetės "Moretana" Smith ir Svajonės, Keller, piano —Voveris.
11. Iš veikalo "Pranašystė"... Kunigas, scena — Vaičaitis ir Stankus.
12. Jesu Bambino, Yon ir Kur Diev's!, Schubert, — Kolegijos choras.
13. Žodis — Jo Eeksc. Vysk. P. Būčys.
14. Laukų Aaidai, Conrad — Kol. orkestras.

Kunigų svečių tarpe buvo kun. Ambotas, Hartford, Conn.; kun. Kuras, Scranton, Pa.; kun. K. Urbonavičius, So. Boston, Mass.; kun. Vasys ir kun. Petraitis, Worcester, Mass.; kun. Valantiejus, Waterbury, Conn.; kun. Simonaitis, Elizabeth, N. J. ir kiti Naujosios Anglijos kunigai.

Mykolas T. Jodka (L.K.)

Kolegijos Rėmėjai:

Pr. Gedžius, Chicago, Ill.	3.00
F. C. Laponis, Ypsilanti, Mich.	3.00
L. Kvederienė, Pittsburgh, Pa.	1.00
O. Rusteikienė, So. Boston, Mass.	3.00
M. Misukaitis, Detroit, Mich.	3.00
S. Butauskas, Brooklyn, N. Y.	4.00
P. Jesunas, Kenosha, Wis.25
P. Pililiauskas, Kenosha, Wis.	1.00
S. Stulgaitienė, Kenosha, Wis.	1.00
M. Urmonienė, Worcester, Mass.	1.00
A. Kunavičienė, Clinton, Iowa.	2.00
O. Moškauskienė, Chic. Hgts, Ill.	1.00
P. Baltrušaitienė, St. Charles, Ill.	1.00
E. Aidukinas, Mayonne, N. J.	5.00
M. Stulginski, Waukegan, Ill.	1.00
E. Gronien, Orange, Mass.	2.00
J. Čiužinas, Shelby, Ind.	1.00
A. Budaitis, Aurora, Ill.	1.00
P. Gudžius, Melrose Park, Ill.	1.00
A. Vaitkevič, Summit, Ill.	2.00
L. Beunard, Chicago, Ill.	1.00
E. Galčiuvienė, Blissville, L.I.C.	2.00
T. Raižienė, Blissville, L.I.C.	3.00
R. Klenevičienė, Duque, Pa.	1.00
A. Andrulionis, Shenandoah, Pa.	5.00
P. Valiulienė, Chicago, Ill.	1.00
C. Rupšys, Pt. Washington, Wis.	1.00
Mrs. J. Kasper, Taylorville, Ill.	2.00
K. Miliūnienė, Homestead, Pa.	1.00
Mrs. Klimovich, Centralia, Ill.	1.00
E. Liutkus, Gary, Ind.	1.00
S. Cherkauskas, Round Lake, Ill.	2.00
K. Kisieliene, Melrose Park, Ill.	1.00
S. Bubliauskas, Chicago, Ill.	1.00
K. Artišauskienė, Chicago, Ill.	1.00
B. Jovaiša, Worth, Ill.	1.00
Mrs. V. Sinkunas, W. Frenkfort, Ill.	1.00
J. Degutis, Detroit, Mich.	1.00
O. Nuturienė, Phila. Pa.	1.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Kol. Rėm. Centras*

Lietuvos Žinios

Kunigas A. Petrauskas, M. I. C.

IR VĒL PALYDĒJOME Į KAPUS VIE-
NĄ ŽYMAUSIŲ BAZNYČIOS IR
TĒVYNĒS DARBININKĄ

Pereitos savaitės katalikiški lietuvių laikraščiai pranešė liūdną žinią, kad gruodžio 23 d. Panemunės kapuose palaidotas kun. Adomas Grinevičius. Iš jo ilgo, nes 87 metų, gyvenimo darbuotės surado pažymėti tik tiek, kad buvęs "pasizymėjęs knygnešys ir spaudos rėmėjas."

Perskaičius man tą "nekrologą," kuriuo pagerbė mūsų spauda nenuilstamą aštuonių dešimtų ir septynių metų tautos darbuotoją, nenoromis atsiminė panašus atsitikimas iš lenkų gyvenimo. Mirė vienas Plocko kapitulos senelis 94 metų pralotas, kuris 50 metų buvo pralotas, ėjo savo gyvenime atsakingas pareigas įvairiose vietose, ligi pat gyvenimo pabaigos dirbo ir net paskutiniaisiais savo gyvenimo metais parašė šv. Stanislovo Kostkos gyvenimą... Kai numirė (jo laidotuvėse ir man teko dalyvauti), tai ne tik jo artimi draugai Plocko kapitulos pralotai, bet ir kiti kunigai nesurado, ką galima būtų pasakyti per jo laidotuves, ir palaidojo, niekas nė pusės žodelio apie velionio darbuotę neprasitaręs. Net skriūdu buvo visiems dalyvavusiems dėl tokio gyvųjų nedėkingumo savo mirusiems darbuotojams.

Ar čionai ne panašiai pasielgta? Žmogus dirbo nenuilstamai per 87 metus, ir baigus jam savo darbuotę, mes nesurandam kuo pagerbti jo asmenį, ką parodyti gyviesiems gražaus ir sektino iš jo ilgo gyvenimo. O jo gyvenimas ir darbuotė yra tikrai sektini ir verti, kad būtų mūsų tautos prisikėlimo bei kultūrinimosi istorijoje aukso raidėmis įrašyti. A. a.

Adomas Grinevičius buvo mūsų tautos gaivintojas švietėjas, stiprintojas, energijos skiltuvys! Tokių žmonių nedaug tegalima užėti. Jie pasaulyje retenybė! Tai tautų vadovai!

A. a. Adomas gimęs yra Liudvinavo parapijoje, nepasakysiu tikrai kokiam kaimė. Rodos, ar ne Kūlokų kaimė? Kunigu mokėsi Seinų kunigų seminarijoje. Jaunu kunigu kur darbavosi, nepasakysiu tikrai, tiek tik žinau, kad ilgesnį laiką buvo Suvalkų Kalvarijoje vikaru. Kiek teko man girdėti iš Kalvarijos parapijonių, kun. Adomo tenai labai uoliai darba. Kalvarijos parapija didelė ir tenai darbavosi daugybė kunigų, tačiau apie kitus žmonės užmiršo ir juos mažai temini. Kun. Adomo neužsimiršta ir prie pirmos progos, kaip tik užsimeni Kalvariją, tuojau žmogui į galvą pareina tasai jaunas kunigėlis, kuris taip uoliai mokė mažus vaikelius katekizmo, kuris taip uoliai žadino juose savo tėvų kalbos, papročių meilę! Pasakojo man viena dabar Varšavoje gyvenanti panelė apie tuos gražius įspūdingius, kurių ji gavusi rengdamosi į pirmąją Komuniją, kun. Adomui vadovaujant. Kaip neišdildomai likęsi jos atmintyje tautiškos suknelės, kuriomis kun. Adomo patariamoms pasirėdžiusios eidamos prie Dievo Stalo. Pasakojo man apie lietuviškus katekizmus, kurių kun. Adomas vaikams parūpindavęs. Apie jo gražius pamokymus ir žadinius, kad mylėtų savo kalbą, savo tėvų žemelę. Apie knygeles iš Tilžės ir Amerikos, kaip per mažus vaikelius mokėdavo jis išplatinti jas po Lietuvos kaimus. Tai visa darė dažniausiai savo lėšomis...

Aš asmeniškai su velioniu susipažinau 1905 metais, kai teko man kaimynystėje su jo parapija darbuotis. Jis buvo

tuomet Ūdrijos klebonu, o aš Krokialaukio vikaru. Ne daugiau, kaip šeši-septyni viorstai (kilometrai) skyrė mudu. Jame aš turėjau tikrą savo prietelių. Bet ne tik aš vienas — kiekvienas jaunuolis jame turėjo ne tėvą ir rūstų pabarėją, kaip dažnai matome senuosius darant, bet tikrą savo brolių, savo draugą tokių pat jaunų minčių ir užsimojimų bendrą. Jis jaunimui pasiryžęs buvo paaukoti viską, ką tik turėdamas. Kiek jis jaunuolių išleides savo lėšomis į mokslus! Kiek jis susėlęs neturtingųjų!

Kunigas buvo pavyzdingas. Tikras askietas; blaivininkas — abstinentas nuo jaunų dienų ligi pat senatvės. Blaivybės apaštalas kur tik prieidamas: tiek kurdamas blaivybės draugijas, tiek darydamas paskaitas apie blaivybę, pamokslus bažnyčiose skelbdamas apie šią brangiąją dorybę ir pats ir pasikviesdamas kitus iškalbingesnius kunigus į talką.

Koperatyvų mėgėjas ir palaikytojas. Atsimenu, kaip buvo susirūpinęs naujai įsteigtuoju Marijampolėje “Žagrės” sindikatu. Ne tik pats pasiskubino prie jo prisidėti savo auka, bet ir laikė jį nuolat arti savo širdies. Sindikato reikalai jam rūpėjo kaip jo paties asmeniškai reikalai. Jei kildavo neaiškumai ar pavojus draugovei, senelis, žiūrėk, jau rašo ilgiausius laiškus su savo patarimais, išpėjimais bei nurodymais. Ir reikia pasakyti, jo patarimai būdavo visuomet labai praktiški ir naudingi. Nė vieno bendrovės susirinkimo senelis neapleisdavo, nors iš Ūdrijos į Marijampolę daugiau, kaip 4 rusiškos mylios kelio. Ar purvynas, ar pusnis, ar šaltis — seneliui vistiek, jis būtini bus, dalyvaus, nors kalbėti nekalbės, nesiginčys, darbo netrugdys, bet uoliai susirinkimo nutarimus parvykęs pildys.

Koks jis buvo švietimo šalininkas! “Žiburio” draugijos nuolatinis narys ir gerbėjas. Reikia švietimo reikalams au-

ku — kas duos neduos, o kun. Adomas būtinai duos.

Savo darbuotei jis turėjo labai plačią dirvą. Kaip jo širdis, taip ir jo pažiūros buvo plačios. Jis negreit savo artimą pasmerks, ar įtarinės kokiose intencijose. Mat, kaip jis pats buvo širdies žmogus, visiems gero velijo, be jokių šalutinių tikslų, be jokių savo asmeniui naudos ieškojimų, taip ir į kitus jis žiūrėdavo, nors dažnai turėdavo jais apsvilti. Tą tačiau brangintą turėjo jis pusę, kad niekuomet nenusimindavo, jei ir pastebėdavo save prigautą, suviliotą. Jis mokėdavo tai sau išsiaiškinti ir toliau gerai velydavo. Išganytojo taisyklės laikydavosi: Jei tau duos per vieną žandą, atstatyk jam ir antrą; jei kas atims tau apsiaustą, atiduok jam jupą!... Tikrai jis taip darydavo.

Nuostabus senelis! Ne tik namieje gyvendamas visu kuo rūpinosi, kas gali žmonėms ką gero padaryti, bet ir svetur išvažiavęs. Būdamas silpnos sveikatos, jis beveik kasmet išvažiudavo pasigydyti vasaros metu į Birštoną. Tai buvo jo mėgiamas kurortas! Ir čionai jis negalėdavo atsisakyti savo kilnių idėjų. Kur galėdamas kurorte susirankiodavo jaunimo būrius, jiems laikydavo paskaitas, vesdavosi juos į Birštono apylinkes, į Vytauto kalną, aiškindavo mūsų senovę, žadindavo juose pasiaukojimo jausmus, platino laikraščius ir rašydavo korespondencijas ir pats ir kitus skatindavo rašyti. Ne tik jis atsiminė Lietuvos spaudą, bet ir Amerikos. Mylimiausias jo Amerikos laikraščių buvo Bostono “Darbininkas.” Atsimenu, kiek jis man prikalbėdavo, kad rašyčiau šiam laikraščiui žinių iš Didžioji Karo ir kitokių, nors aš būdamas apverstas visokiais reikalais, neįstengdavau visuomet jo žadinius išpildyti. Jis pats visuomet kada tik atitrūkdamas savo mylimam “Darbininkui” šį tą parašydavo.

Gavęs tą laikraštį būtina duos visiems pasiskaityti. Reik žinoti, kad a. a. kun. Adomas buvo tikras darbininkų draugas. Jis gyveno visą gyvenimą ne daug kuo skirdamasis nuo paprasto darbininko. Jo maistas buvo kuo prasčiausias, guolis — kietas ir nelepinantis kūno, parėdai — apysenė, dažnai net aplopyta sutana ir vir šutinė sermėgėlė buvo kasdieninis ir šventadieninis apvalkalas, paprasčiausi ratai — jo susisiekiimo priemonė. Taip nuo jaunatvės ligi pat senatvės. Darė tai ne iš šykštumo, arba apsilėidimo, bet tautpydamas savo sunkiai surenkamą skatinkėlių kultūringiems tikslams: draugijoms, laikraščiams, knygoms, pavargėlių pašalpai, jaunuomenės mokslui...

Senatvės ir ligos kamuojamas, jautėsi, kad negalės kaip reikiant eiti klebono pareigų, todėl nieko nelaukdamas, parašė kad vyskupijos valdžia atleistų jį nuo klebono pareigų ir leistų ramiai senatvę užbaigti prie savo gero prieteliaus ir jaunų dienų draugo kun. Jurgio Staugaičio A. Panemunėje.

Per Didįjį Karą kun. Staugaičiui mirus, apėmus parapiją naujam klebonui dabartiniam Telšių Vyskupui — J. Staugaičiui, jubilias likosi ir prie jo toliau Panemunėje gyventi. Čia jis 1920 m. atšventė savo kunigavimo 50 metų jubiliejų. Po Vysk. Staugaičio apėmus šią parapiją valdyti pralotui A. Grigaičiui, taip pat rezidentas senelis likosi savo vietoje. Visi jam buvo palankūs, visi jį gerbė, nes jis taip pat visiems visuomet rodė gerą širdį ir visuomet savo likimu buvo patenkintas.

Užbaigė savo ilgo gyvenimo dienas šv. Luko ligoninėje, kuriai, be abejo, buvo daug kuo pasitarnavęs, jei ne savo skatiku, kurio dabar visai jau neturėjo, tai savo patarimais ir kitų paskatinimu prisidėti prie šio gražaus ir kilnaus darbo, Lietuvoje taip labai reikalingo. Taigi Viešpats

leido ir jam pačiam paragauti katalikiško gailestingumo vaisių. Katalikiškoj ligoninėje sirgti ir rengtis prie mirties, tai vis tiek, ką jau čia žemėje ragauti dangaus saldybių!

Lietuva, tėvyne mūsų, tu didvyrių žeme!

Iš praecities tavo sūnūs te stiprybę semia!

LINKUVA.— Čia jaunimas gražiai darbuojasi, ypač pasižymi moksleiviai, pavasarininkai, šv. Cicilijos choristai susitarimu pasirošiant bendrai šv. Komuniją priimti atlaidų savo parapijos bažnyčioj sulaukus.

SPITRĖNAL.— Šios parapijos bažnyčia įsigijo naują varpą, kuris buvo nulieta Čekoslovakijoje; jo svoris yra 21 pūdas, pargabentas be muito. Kainavo 1,400 lt. Statoma varpinė, bet dėl sunkių laikų dar neįrengta.

to galėjo išsirinkti savo miesto taryba.

+ Upytėje darbuojasi vakarų rengime šiaulių būrys.

+ Joniškis gavo miesto teises ir dėl to galėjo išrinkti savo miesto tarybą.

+ Truskavoje iš smėlio kalno bekausančių kelių taisymui žvyrą, rasta daug kaulų, kurie liudija, kad čionai yra buvę seni kapai, kuriuos vietinis klebonas buvo parapijonams senai pataręs medžiais apsodinti, kad savo protėvių liekanas tinkamai pagerbt.

KLAUSIMAS. Jei einas išpažinties turi tik atleidžiamąsias nuodėmes ir tik jas išpažįsta, ar jis privalo daryti stiprų pasiryžimą daugiau nenusidėti, kad išpažintis būtų tikra ir pilna?

ATSAKYMAS. Kad Atgailos sakramentas būtų vertai priimtas ir suteiktų malonę, reikia, kad būtų padarytas tikras gailestis už nuodėmes; su gailesčiu kartu paprastai eina ir pasiryžimas.